

[Nyhøe Andersen.]

det eneste land, der deltager i samarbejdet i selve valutafonden, og som kan drage fordel af de fælles reserver, som denne fond stiller til rådighed.

Jeg forstår godt, at regeringen har lagt den linje at arbejde for, at denne europæiske valutafond bliver så stor som muligt, og tiden hertil er jo inde, når Storbritannien, Irland og Italien en dag slutter sig til samarbejdet på valutaområdet.

Vi mener imidlertid i venstre, at hvis man med styrke skal gå ind for et sådant standpunkt, er det også nødvendigt, at man samtidig giver udtryk for en vilje til at deltage i et samarbejde vedrørende den økonomiske politik. På det punkt synes jeg nok regeringen ved tidligere lejligheder har givet udtryk for, at vel kunne den acceptere visse fælles målsætninger for den økonomiske udvikling og for den økonomiske politik, men den kunne ikke gå ind på forpligtelser, der kunne påvirke rådigheden over de midler, som Danmark kunne bruge i den økonomiske politik. Jeg har med interesse bemærket, at ministeren i sin redegørelse i går har udtalt sig på en noget anden måde. Det hedder side 20 i den dupliserede redegørelse:

„Danmark vil ikke i almindelighed stille sig afvisende over for et sådant samarbejde om den økonomiske politik, forudsat at der ved udformningen tages rimeligt hensyn til de særlige forhold i de enkelte lande.“

Det er jo en formulering, som vi vist alle sammen kan tilslutte os, men det, jeg gerne vil spørge om, er, om der hermed er sket en ændring i regeringens syn på anvendelsen af et samarbejde, der i nogen grad kunne binde brugen af bestemte midler i den økonomiske politik. Jeg tilføjer, at det skulle da glæde mig, hvis svaret bliver bekræftende.

Man må jo erkende, at samarbejdet om den økonomiske politik har givet meget små resultater hidtil inden for EF. Jeg kan minde om den resolution, man vedtog i efteråret om at holde inflationen inden for 4 pct. i 1973. Som det ser ud i dag, er der ikke ét eneste af de ni EF-lande, som kan overholde den målsætning, og for Danmarks vedkommende skal vi være glade, hvis vi kan klare os med en inflationsrate på det dobbelte af de 4 pct., og det underskud, som

vi venter på betalingsbalancen i år, og som også vil komme til næste år efter alt at dømme, viser meget klart, at dette inflationstempo er alt for højt. Det er vel i virkeligheden et stort spørgsmål, om kronen kan holde sin nuværende pæne stilling inden for slangen, hvis der ikke meget snart gribes effektivt ind over for denne betalingsbalanceudvikling.

Jeg er ikke den eneste, der nærer bekymringer i den henseende. Det fremgår af et notat, som økonomiministeren har tilstillet det politisk-økonomiske udvalg forleden, at regeringens økonomiske sekretariat også nærer bekymringer i den retning, så det er altså ikke blot vismændene, der advarer. Jeg tror, at udviklingen på dette område vanskeligt kan undgå at få betydning for Danmarks muligheder for på en forsvarlig måde at overholde vores forpligtelse til at lukke op for andre EF-borgernes adgang til købe danske obligationer fra nytår 1975.

De dårlige erfaringer, man hidtil har haft med samarbejde om den økonomiske politik, rejser faktisk også spørgsmålet, hvor langt det er realistisk at gå i retning af en samordning af den økonomiske politik. Jeg ser sådan på det, at hvis valutamarbejdet om at holde kurserne inden for det snævre interval i den såkaldte slange skal kunne holde, så er det nok som det absolutte minimum nødvendigt, at man, som én har sagt engang, også indretter et samarbejde om en anden slange, nemlig et samarbejde om at holde udviklingen i omkostninger og priser i medlemslandene inden for et nogenlunde snævert interval. Med store forskelle i inflationstempo mellem landene er der ingen mulighed for at holde valutakurserne stabile i et snævert interval.

Man kan godt sige, at dette lyder lidt defaitistisk, hvis man sådan skulle erstatte den målsætning: ingen inflation at have, med det unægtelig mindre vidtgående mål for det europæiske økonomiske samarbejde, som man kan udtrykke ved at „holde inflationstakten parallelt mellem landene.“ Men jeg synes nok, man må spørge, om det da ikke er bedre at sigte mod en realistisk målsætning og så til gengæld sætte stærkt ind på at få den overholdt end at udstede vidtgående principklæringer, hvis overholdelse det kniber med at få gjort troværdig.

Hvis man vælger at sige parallel inflati-